

PERGALĖ

LIETUVOS KP ZARASŲ RAJONO KOMITETO IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

ZARASAI
1958 m.
gruodžio
5
PENKTADIENIS
Nr. 142(1720)
Kaina 15 kap.

Numeryje:

1. Gyventi Tarybų šalyje — laimėti — 2 psl.
2. Vieno laiško pėdsakais — 3 psl.
3. Rasistų „logika“ — 4 psl.
4. Tarptautinėmis temomis — 4 psl.

Svarstant TSKP CK lapkričio Plenumo medžiagą

STATYTI EKONOMISKUS PASTATUS

Nerasi rajone kolūkio, kuriame nebūtų statoma naujos gyvulininkystės patalpos. Kiekvienais metais vis daugiau statoma karvidžių, kiaulidžių, arklidžių. Kaip tik šiomis dienomis stoji arba stoji rikiuotėn tipinės kiaulidės „Garbingo darbo“, „Naujo gyvenimo“, Capajevovo vardo kolūkiuose. Šį mėnesį greičiausia bus užbaigta karvidžių statyba „Pažangos“ bei „Raudonojo Spalio“ kolūkiuose, kiaulidžių statyba J. Zemaitės vardo ir „Lenino atminimo“ žemės ūkio artelėse, 1959 metais bus užbaigtos statyti gyvulininkystės patalpos „Stelmuzės“, „Aušros“, P. Cvirkos vardo, Stalino vardo kolūkiuose.

Kaip rašoma drg. N. Chruščiovo pranešimo tezėse, būsime septynmetėje reikiama „Zymiai padidinti labiausiai ekonomiškų gyvulininkystės patalpų statybą, mechanizuoti gyvulininkystės fermas, ypač vandens tiekimą, karvių melžimą ir fermų vidaus transportą“.

Ne tik reikia plėsti statybas. Būtina taip pat žiūrėti, kad statomos patalpos būtų erdvios vietos atžvilgiu, atsietų kuo pigiau.

Svarbiausia sąlyga statyboms atpiginti yra vietinių statybinių medžiagų panaudojimas. Tam tikrą patyrimą šioje srityje jau turime.

Gerą pavyzdį panaudojant statyboms akmenis parodė „Naujo gyvenimo“ kolūkis. Tačiau molio panaudojimas tam reikalui dar labiau sumažina savikainą, kuo šis kolūkis įsitikino iš savo patyrimo. Užbaigta šiemet kiaulidė iš molio atsiėjo artelei 85 tūkstančius rublių, esant sąmatinei vertei 265 tūkstančiams rublių. Molio panaudojimas statyboje, tų darbų vykdymas savo jėgomis atpigino statybą tris kartus.

Sėkmingai panaudoja molį statant gyvulininkystės pastatus taip pat „Pažangos“, „Tarybinio artojo“, „Raudonojo Spalio“, P. Cvirkos vardo kolūkiai.

Stalino vardo žemės ūkio artelė panaudoja statyboms šlakbetonį. Jis atsieina pigiau už plytas. Tačiau mūsų sąlygomis šlakbetonis nėra ekonomiškiausias. Juk šlaką reikia vežti iš Daugavpilio, už 20—25 km. Tai pabrangina statybą.

Nuolat veikiančių kolūkinų statybinių brigadų sudarymą reikia laikyti būtina sąlyga spartinant ir atpiginant statybą. Mes jau pamiršome „Naujo gyvenimo“ kolūkį, kuris per vieną sezoną pastatė kiaulidę. O štai Mičiurino vardo kolūkyje kiaulidė statoma jau trečius metus. Priežastis tame, kad čia dirba samdyti darbininkai. Uždelstas statybinės medžiagos pirkimas bei pristatymas, samdyti darbininkai dirba nedrausmingai.

Statant gyvulininkystės patalpas reikia praktikuoti žiogrines, moliu plūktas lubas. Tai atpigins statybą, įgalins sutaupyti daug miško medžiagos.

Spartinti statybos tempus, taupyti statybinių medžiagą ir lėšas, statyti ekonomiškas gyvulininkystės patalpas — toks yra kolūkių statybinių uždavinys.

A. Filkovas

Rajono vykdomojo komiteto statybos skyriaus vedėjas

LIAUDIES KONSTITUCIJA

Prieš 22 metus Nepaprastasis VIII Visasąjunginis Tarybų suvažiavimas vieningai priėmė TSRS Konstituciją, kuri įstatymiškai įtvirtino socializmo pergalę mūsų šalyje. Šios Konstitucijos priėmimas dar kartą įrodė, kad mūsų Tėvynėje į naują istorinį savo vystymosi etapą — į socialistinės visuomenės kūrimo užbaigimo ir laipsniško perėjimo į komunizmą etapą.

Tarybinė Konstitucija yra didi visos pažangiosios žmonijos pergalė. Jos straipsniuose įrašyta visa tai, apie ką svajojo geriausieji žmonijos protai: visos gamybos priemonės paverstos visuomenine nuosavybe, panaikintas žmogaus išnaudojimas žmogumi, visiems laikams likviduotos išnaudotojų klasės, sukurta aukščiausio tipo demokratija darbo žmonių, visai liaudžiai.

1940 metais Tarybų

valdžia buvo atkurta ir Lietuvoje. Mūsų tauta, brolišku respublikų padedama, įžengė į didį ir šviesų socializmo kelią. Nemaža geriausių liaudies sūnų ir dukrų pralėjo savo kraują, kad šiandien mes galėtume džiaugtis laimingu gyvenimu ir naudotis didžiausiomis TSRS piliečių teisėmis.

Tarybų Sąjungos Konstitucija, kurios pagrindiniai principai atsispindi ir Lietuvos TSR Konstitucijoje, užtikrina tarybiniam piliečiam teisę į darbą, į poilsį, į mokslą, rinkimų teisę, o tai pat žodžio ir spaudos, susirinkimų ir mitingų, gatvės eitynių ir demonstracijų laisvę, teisę jungtis į visuomenines darbo žmonių organizacijas ir draugijas.

Buržuazinės valstybės svarbių priemonių, kuriuos padėjo toliau vystyti tarybinę demokratiją, stiprinti socialistinį teisingumą. Tačiau ateityje reikia atkreipti ypatingą dėmesį į tai, kad būtų išnaikinti tokie socialistinei visuomenei svetimi reiškiniai, kaip chuliginizmas, girtavimas, kyšininkavimas, spekuliacija, o tikrovėje tai pridengia moters nelaisvę ir nelygybę, dirbančiųjų ir išnaudojamųjų nelaisvę ir nelygybę.

Tik Tarybinė Konstitucija, paskelbusi didžiulias piliečių teises, garantavo ir realų jų teisių įgyvendinimą. Ji nepripažįsta teisių skirtumo tarp vyrų ir moterų, tarp turtingų ir neturtingų, išsimokslinusių ir neišsimokslinusių. Mūsų šalies darbo žmogus yra ramus, nes žino, kad niekas jo teisių nepažeis, nes jas saugo tarybiniai įstatymai. V. Leninas nuo pat pirmųjų Tarybų valstybės gyvavimo dienų ne kartą yra pabrėžęs, kad reikia griežčiausiai kovoti prieš socialistinio teisėtumo pažeidėjus, neatsižvelgiant į jų užimamas vietas ar einamas pareigas. Šis didžiojo Lenino nurodymas yra nenukrypstamai vykdomas.

Draugas N. Chruščiovas pranešimo TSKP XXI suvažiavime tezėse nurodė, kad pastaraisiais metais partija ir vyriausybė ėmėsi eilės

siūlymų, kad bendroji pramonės produkcijos gamyba palyginti su 1940 metais išaugo septynis kartus. O metalo apdirbimas ir mašinų gamyba per tą laiką padidėjo net 36 kartus. Auga nauji fabrikai ir gamyklos. Per pastaruosius dvejus trejus metus pradėjo veikti naujos grąžtų, skaičiavim.

Antroji diagrama (dešinėje) rodo, kad bendroji pramonės produkcija respublikoje padidėjęs 1,8 karto. Dar sparčiau auga atskiros pramonės šakos. 1965 metais elektros energijos bus pagaminama 1600 milijonų kilovatvalandžių arba du kartus daugiau, negu 1958 metais. Panevėžyje išaugo stiklo fabrikas, Akmenės cemento gamykloje numatoma paleisti ketvirtąją technologinę liniją su šiferio cechu. Klaipėdoje ir Kupiškėje — silikatinių dirbinių kombinatus. Stos rikiuotėn panelinių gelžbetonio namų statybos kombinatas, automobilių atsarginių dalių įmonė, acetatinio šilko gamykla ir daug kitų įmonių.

Sparčiai vystosi elektros, odinės avalynės gamyba, didėja konditerijos produkcijos išleidimas. Kur nepažvelgsim — visur matome žengimą pirmyn. Kasdien mūsų respublika tampa vis gražesnė ir turtingesnė. O ateityje atsiskleidžia dar didingesnės perspektyvos. Užtenka prisiminti, kad per ateinančią septynmetį Lietuvos liaudies ūkiui vystyti numatyta beveik 12,5 milijardo rublių kapitalinių įdėjimų — du kartus daugiau, negu per praėjusius septynerius metus.

A. Likas
Lietuvos TSR teisingumo ministras
(ELTA).

IŠ LTSR AUKŠČIAUSIOSIOS TARYBOS PREZIDIUMO ĮSAKO Dėl Lietuvos TSR Raudonojo Kryžiaus darbuotojų apdovanojimo Garbės raštais

Už nuopelnus vystant respublikos Raudonojo Kryžiaus draugijos veiklą ryšium su draugijos keturiasdešimtosiomis metinėmis apdovanojami:

- Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Garbės raštu: Arlijevskį Izraelį — Raudonojo Kryžiaus draugijos Zarasų rajono komiteto pirmininką.
- Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas J. PALECKIS
- Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Sekretorius S. NAUJALIS

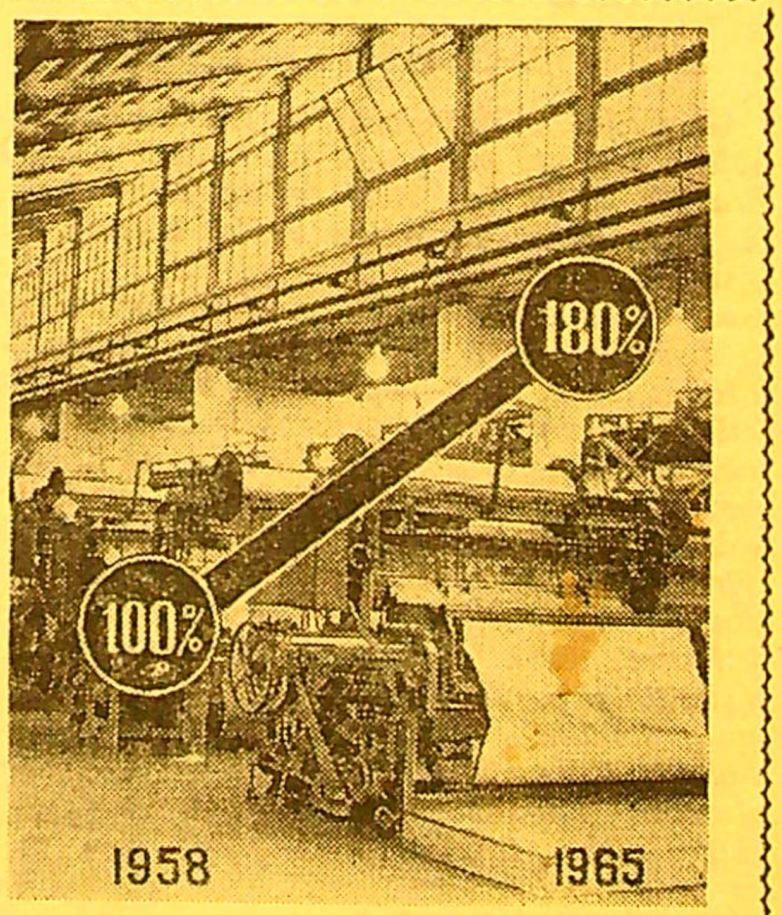
Vilnius, 1958 m. lapkričio 29 d.

NEUZMIRSK SIŲ SKAICIŲ!

TARYBŲ LIETUVOS PRAMONĖS AUGIMAS

Bendrosios pramonės produkcijos ir jos atskirų šakų augimas Tarybų Lietuvoje 1940—1957 metais.

Tarybų Lietuvos bendrosios pramonės produkcijos gamybos augimas 1959—1965 metais.

Gyventi Tarybų šalyje — laimė!

NĖRA GERIAU IR ŠVIESIAU

Man 68 metai. Tačiau iš atminties dar neišblėso caro valdymo laikai. Prisimenu, tuomet aš tarnavau carinėje kariuomenėje. Drauge su rusais tarnavo lietuviai, latviai, gruzinai ir kitų tautybių žmonės. Bet viršininkijos pažūra į mus, ne rusus, buvo visai kitokia. Mums drausdavo kalbėti gimtąja kalba, neturėjome savo laikraščių, knygų. Mūsų tarpe nors ir buvo gana gabių, sumanių kareivių, vienok, vyresnio už paprastą kareivį laipsnio negalėjome gauti. Galimybė iškilti buvo suteikta tik rusų tautybės žmonėms. Gi mus caro statybiniai laikė paprastais, nesugebančiais galvoti, karo įrankiais.

Lietuvoje buvo labai maži mokyklų ir kitų mokslo įstaigų. Štai, Zarasuose tuo metu buvo vos viena parapijinė ir 4 klasių miesto mokykla. Jose mokėsi tik turtingųjų vaikai, nes už mokslą reikėjo daug mokėti. Be to, šiose mokyklose buvo dėstoma tik rusų kalba. Kaimo vietovėse jokių mokyklų nebuvo, todėl mums, vargingųjų valstiečių vaikams, nebuvo sąlygų mokytis.

Dabar mūsų gyvenimas visai pasikeitė. Tarybų valdžia panaikino nacionalinę tautų nelygybę. Štai mūsų kolūkio žemdirbių tarpe yra ir lietuvių, ir rusų, ir lenkų, ir kitų tautybių žmonių, niekas jų neengia. Visi vienodai dirbame, visiems vienodai atlyginama už darbą, vienodos ir kitos pilietinės teisės.

Visas sąlygas turime mokslui. Kiek aš žinau, beveik kiekvienoje mūsų rajono apylinkėje yra net po kelias pradinės bei septynmetes mokyklas.

Nors aš ir senas, bet laisvalaikio metu dažnai mėgstu pasėdėti prie radijo imtuvo. Pasakysiu atvirai, labai graudu girdėti, kad daugelyje kapitalistinių šalių dar ir dabar darbininkai ir valstiečiai visokeriopai išnaudojami, engiami, neturi savo pilietinių teisių.

Ne, nėra geresnio ir šviesesnio gyvenimo už mūsų, nugalėjusio socializmo šalies, žmonių gyvenimą.

V. Voroneckas
P. Cvirkos vardo kolūkio kolūkietis

* Vaikai mokosi

Grigorijui Glušakovui neteko lankyti mokyklos. Praeitais paliko jo sieloje gilius pėdsakus, o kai atsirado vaikai, kilo nerimas dėl jų ateities. Tačiau vaikai auga visi kitokiu laiku, kuris nepašauš į tėvų vaikystės metus. Glušakovų šeima viena pirmųjų įstojo į kolūki. Ir nuėjo vaikai tvirtu keliu. Vyresnysis sūnus Nikanoras, baigęs 8 klases, dirba kolūkio sąskaitininku, Sadofijū kolūkis pasiuntė mokytis į Veprių mechanizacijos mokyklą, kuria baigęs dirba traktorininku.

Vyresnioji dukra Pelageja dirba laukininkystėje. Baigusi 7 klases ja pasekė ir sesuo Vasilisa. Jaunesnės dukros Ma-

KOLUKIS „Zemdirbys“, Baraukos kaimas... Čia aš patraukiau, norėdamas pasimatyti, pasižiūrėti, kaip gyvena Juozas Jonėnas ir jo šeima.

Daugiau kaip trys metai praėjo nuo to laiko, kai su kolūkio pagalba jis įsikūrė čia naujame name.

Įeinu į kiemą. Jame — pagyvenęs, bet dar judrus, vyriškas darbuojasi šluota.

— Sventei ruošiamės. Juk rytoj mūsų Konstitucijos diena, — pasisveikinęs kalba Jonėnas ir kviečia į trobą.

Jaukiame kambarėlyje įsišnekėjome apie kolūkinius reikalus, apie dabartinį gyvenimą, apie tai, kas pasikeitė jame per neilgą laiką, praėju-

ša, Nadia, Melanija ir Zineteko lankyti mokyklos. Praeitais paliko jo sieloje gilius pėdsakus, o kai atsirado vaikai, kilo nerimas dėl jų ateities. Tačiau vaikai auga visi kitokiu laiku, kuris nepašauš į tėvų vaikystės metus. Glušakovų šeima viena pirmųjų įstojo į kolūki. Ir nuėjo vaikai tvirtu keliu. Vyresnysis sūnus Nikanoras, baigęs 8 klases, dirba kolūkio sąskaitininku, Sadofijū kolūkis pasiuntė mokytis į Veprių mechanizacijos mokyklą, kuria baigęs dirba traktorininku.

Išėina, jog veltui rūpinosi Grigorijus Glušakovas. Visi vaikai raštingi. Mokyklos durys bus atvėrus ir augantiems mažyliams. O ir dirbantieji gali mokytis toliau.

D. Zimariovas
Zdanovo vardo kolūkis.

Lygiateisės su vyrais

Tie, kam teko patirti visus darbo žmonių ir vargingų valstiečių gyvenimo buržuazinėje Lietuvoje „malonumus“, atmena, koks sunkus ir vargingas buvo to meto moterų gyvenimas. Moteris buvo užguita. O ką bekalbėti apie kokias nors jos teises.

Iš pat mažens patyriau daug nedalios. Seima skurdo. Apie mokslą nebuvo ką ir galvoti. Neturėdama nė aštuonerių metų išėjau ganyti.

Ganydama gyvulius pas Stelmužės ir jos apylinkės buožes Vasiliauską, Repšį, Tumonį ir kitus aš nieko kito be pažeminimo nemačiau. Nuolatinė baimė pasilikti be darbo, be duonos kąsnio vertė mane būti paklusnia. Nežiūrint į tai, kad aš buvau nepilnametė, buožės vertė mane dirbti įvairius sunkius darbus, o atlygini-

mą už darbą mokėjo kaip piemenaitėi. Atlyginimo vos, vos užtekdavo pragyvenimui.

Atrodė, kad visas gyvenimas ir praeis taip mergaujant pas buožes. Galvojau, kad svajonės apie geresnį gyvenimą, apie visų žmonių lygiateisiškumą, niekada neišsipildys.

Tačiau mūsų svajonės išsipildė. Tarybinė valdžia padarė mus pilnateisiais piliečiais, suteikė visiems vienodas teises į mokslą, darbą ir poilsį.

Kiekvienas valstietis, darbininkas turi teisę dirbti tokį darbą, kuris jam patinka, kokį jis sugeba. Štai aš jau apie šešis metus dirbu „Pirmūno“ kolūkio melžėja. Mėgiamam darbui nesigailiu nei žinių, nei jėgų. Pereitais metais iš kiekvienos karvės primelžiau po 2000 su viršum litrų pieno. Siemet pri-

melšiu dar daugiau. Mano darbas gerai atlyginamas, gyvenu pasiturintai.

Konstitucijoje įrašyta teisė pavertė tikrove tai, apie ką aš ir kitos moterys anksčiau ir nesvajojome. Argi aš, prasta valstietė, tikėjau, jog kada nors galėsiu dalyvauti tvarkant savo apylinkės, kolūkio reikalus. O dabar aš — apylinkės Tarybos deputatas. Įgijau teisę kartu su kitais spręsti visus apylinkės gyvenimo klausimus.

Ir ne tik aš. Mūsų apylinkės deputatu išrinkta kolūkietė Laurina- vičiūtė ir kitos. Daugelis mūsų rajono moterų užima įvairius atsakingų vadovų postus.

Už visa tai mes dėkingos Tarybų valdžiai, Komunistų partijai,

O. Rutulenė
„Pirmūno“ kolūkio melžėja

„JUODOSIOS“ DIENOS GALAS

sį nuo partijos XX suvažiavimo. Prisiminėme ir ankstesnius laikus.

— Mūsų gyvenimas nestovi vietoje, — pastebėjo Jonėno žmona Marija. — Pradėjome gyventi, jaustis pavargęliu — nuodėmė. Kolūkiai rūpinasi pasenu-

bo jėga. Jie spręsdavo visos šeimos likimą. Išnaudodavo jo vaikus ir jį patį, kaip norėdavo, priversdavo jį lenkti nugarą už grašius, už grūdų pūdą. O ką jau bekalbėti apie senatvę. Ateidavo, „juodoji“ diena neturint kampo, juodos

duonos kąsnio, kupina ašarų ir vargo.

Juozas Jonėnas jau baigia šeštą dešimtį. Jis gerai atmena praeitą gyvenimą. Seima buvo didelė: šeši maži vaikai, basi, blogai aprenkti, o maitintojas tik jis vienas. Žmona, darbo palaužta, dažnai sirgdavo, ir padėti darbe tegalėjo tik arti namų. Būdavo, artėja pavasaris, ir Jonėnas, pasiėmęs maišelį, išėina pas kaimynus duonos prašyti...

— O kad vaikai eity mokslus, apie tai net ir nesvajojau, — pasakoja jis. Tačiau užtenka tik pereiti nuo liūdnu prisiminimų prie kalbos apie nūdienį gyvenimą ir jo veidas pradeda švytėti. — Tarybų valdžia, kolūkiai, mūsų

duonos kąsnio, kupina ašarų ir vargo. Juozas Jonėnas jau baigia šeštą dešimtį. Jis gerai atmena praeitą gyvenimą. Seima buvo didelė: šeši maži vaikai, basi, blogai aprenkti, o maitintojas tik jis vienas. Žmona, darbo palaužta, dažnai sirgdavo, ir padėti darbe tegalėjo tik arti namų. Būdavo, artėja pavasaris, ir Jonėnas, pasiėmęs maišelį, išėina pas kaimynus duonos prašyti...

— O kad vaikai eity mokslus, apie tai net ir nesvajojau, — pasakoja jis.

— O kad vaikai eity mokslus, apie tai net ir nesvajojau, — pasakoja jis.

Konstitucija davė mums teisę į gyvenimą, į platų, džiaugsmingą, tikrą gyvenimą.

Vyriausias Jonėno sūnus baigė vidurinę mokyklą, vėliau žemės ūkio technikumą ir dabar dirba netolį Vilniaus. Sūnus Bronius

pasiliko gimtajame kolūkyje, dukra Irutė baigia vidurinę mokyklą, o du jaunesni berniukai auklėjami internate.

Ramiai, pasiturimai gyvena kolūkio žemdirbiai Kravcevičius, Jūnelis ir kiti. Kiekvienam Konstitucija atnešė džiaugsmą senatvėje.

— Daugiau nebėr „juodosios“ dienos. Mus, senius, Tarybinė Konstitucija šiandien užtaria, — tvirtina visi.

A. Būga

Aprūpinta senatvė

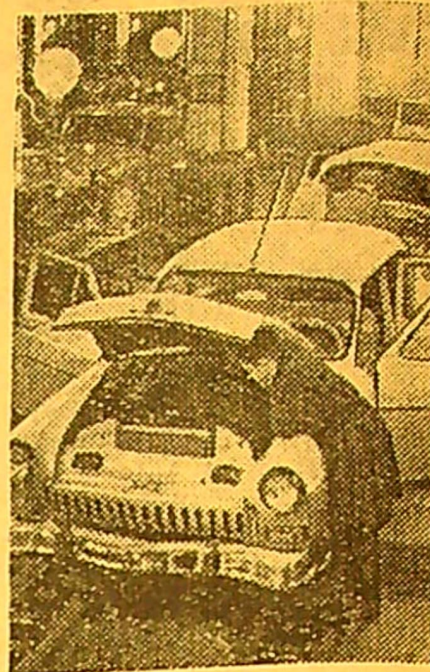
1918 metais pradėjau vidurinėje mokykloje. Taip pradėjau dirbti maniaus krašte. Tada aš dar ir pati mokiausi. Sunkus buvo buržuazinėje santvarkoje. Daug vargo patyriau, kol 1927 metais baigiau mokytojų seminariją, o paskui tik po 2 metų įsigijau teisę dirbti

vidurinėje mokykloje. Taip pradėjau dirbti maniaus krašte. Tada aš dar ir pati mokiausi. Sunkus buvo buržuazinėje santvarkoje. Daug vargo patyriau, kol 1927 metais baigiau mokytojų seminariją, o paskui tik po 2 metų įsigijau teisę dirbti

Bet štai ateina senatvė, o su ja ir ligos. Jėgos silpnėja. Bet TSRS Konstitucijos dėka aš nemokamai gydoma, man mokama pensija. Jei neturėjau šviesios jaunystės, kurią dabar turi milijonai tarybinių vaikų ir jaunuolių, tai dėka TSRS Konstitucijos turiu užtikrintą, ramią senatvę, už kurią esu dėkinga ir tauriu nuoširdų ačiū partijai ir Tarybinei vyriausybei.

S. Burbienė
pensininkė

Sutinkant TSKP XXI suvažiavimą

Gorkio automobilių gamyklos kolektyvas siekia sutikti TSKP XXI suvažiavimą naujais darbo laimėjimais. Per 10 šių metų mėnesių jau pagaminta virš plano šimtai automašinių. Iki suvažiavimo atidarymo dienos nutarta išleisti pirmą partiją ištaigingų automobilių „Čaika“, baigiamas lengvojo 1959 metų modelio „Volgos“ automobilio paruošimas, sukuriamas naujas sunkvežimis „GAZ-52“.

Lengvųjų automobilių surinkimo cecho darbininkai ir inžinieriniai - techniniai darbuotojai sukonstruavo ir įdiegė šiemet įvažiavimo stendą, prailgino užbaigiamųjų konvejerių. Dėka šių priemonių „Volgos“ automobilio surinkimo savikaina sumažėjo 32 proc.

Nuotraukoje: lengvųjų automobilių surinkimo cechas.

O. Jarčevskio nuotr.

(TASS).

SAMARKANDO SRITIS.
Samarkando rajono Karlo Markso vardo žemės ūkio artelė 192 ha plote augina hibridinių kukurūzų sėklą Samarkando bei kitų sričių kolūkiams ir tarybiniais ūkiams.

Cia surinktas gausus burbuolių derlius. Kolūkis duos šiemet 430 tonų hibridinių kukurūzų sėklų.

Nuotraukoje: brigadininkas Zuvaidas Chaidarovas ir agronomė Tatjana Sirkevič apžiūri hibridinių kukurūzų burbuoles.

A. Kuzmenko nuotr. (TASS).

Degutiškiai Antalieptėje

Šiomis dienomis Degutiškių saviveiklininkai su plačia programa pasirodė Antalieptės vidurinės mokyklos scenoje. Koncerto programą sudarė 18 numerių. Be suvaidintos pjesės, saviveiklininkai išpildė keletą liaudies šokių, padėklamavo eilėraščių. Zdanovo vardo kolūkio agronomas A. Vinckus ir bibliotekos vedėjas G. Michailovas atliko keletą dainų. Koncerto pabaigoje saviveiklininkų choras išpildė keletą rusų bei lietuvių liaudies dainų.

D. Gavrilovas

KUO ANTANAS RUSECKIS TEISUS IR KUO JIS NETEISUS
1. JO LAIŠKAS

„Man blogai gyvenosi buržuazijai valdant Lietuvą. Turėjau tada vos tris hektarus žemės. Devynių žmonių šeima negalėjo prasimaitinti iš jos. Teko eiti tarnauti pas buožas. Iš vargingos padėties išgelbėjo Tarybinė valdžia.

Dėkoju Komunistų partijai ir mūsų brangiajai vyriausybei už tai, kad jos atvėrė man ir mano vaikams duris į laimingą gyvenimą. Tarybinės valdžios metais vyriausias sūnus Fabijonas baigė aukštąją mokyklą ir dabar dirba Dusetų vidurinės mokyklos direktoriaus pavaduotoju. Dukra Valia 1954 metais baigė pedagoginę mokyklą ir dabar mokytojauja. Kazimieras — „Tarybų Lietuvos“ kolūkio pirmininkas. Lionginas — Antalieptės HES elektromonteris. Jauniausias sūnus Marjanas gauna pensiją 200 rublių į mėnesį ir dirba Vilniuje invalidų artelėje. Gi jeigu tai būtų atsitikę buržuaziniais laikais, Marjanas turėtų būti šeimos išlaikomas.

Išauginęs 7 vaikus, turiu pilną teisę į poilsį ir aprūpintą gyvenimą. Tačiau vietinės valdžios atstovai sumazina man šias teises. „Garbingo darbo“ kolūkyje gyvename dviese — aš su žmona. Kartais mums būna sunkoka. O artelės pirmininkas drg. Muravskis neduoda arkliai šienai atvežti bei kitiems darbams. Vasarą aš prisiploviau ir ant pečių sunėšiau 2,5 tonos šieno asmeniniams gyvuliams. Spalio 23 dieną apylinkės Tarybos pirmininkas drg. Filipavičius ir kolūkio revizijos komisijos pirmininkė drg. Vasiljeva atvažiavo su automašina ir man nesant pasiėmė vieną toną šieno. Jie tai paaiškino tuo, kad mūsų šeima mažai išdirbo darbdarbių, tačiau paruošė daug šieno asmeniniams gyvuliams.

Šieno pertekliaus neturėjau. Ir dabar šieno karvei tužteks tik iki pusės žiemos.

Ar tai teisinga? Antanas Ruseckis“.

2. O kur Jadvyga?

Antanas Ruseckis išaugino septynis vaikus. Penki iš jų, kaip nurodyta laiške, dirba. O kur dar du?

— Visiškai pamiršau Bronę ir Jadzę. — paaiškino jis, kai aplankėme Ruseckį ryšium su jo laišku. — Pirmoji — ištekėjo ir sukūrė savo šeimą, o antroji — dirba ir mokosi...

Atleistina, žinoma, kai ištekėjusi dukra nemi-

nima, kaip šeimos narys. Ji, kaip sakoma liaudyje, jau atriakta riekė. Tačiau jaunesnioji...

Tėvas tyčia nepaminėjo jos. Tarybinei valdžiai padedant Jadvyga baigė vidurinę mokyklą. Kuo gi ji atsidėjojo tarybinei valdžiai? — į šį klausimą tėvas neturi ką atsakyti.

Mes pasakysime už jį.

Jadvyga mokėsi vidurinėje mokykloje ir atkakliai vengė juodo darbo.

„...Sešiolikmetė Jadzė, bijodama susirgti iš nuobodulio ilgų vasarų atostogų metu, maudydavosi netoliese tyvuliuojančiame ežerėlyje, eidavo į mišką uogauti, grybauti“ — buvo rašoma mūsų laikraštyje praėjusių metų liepos 23 dieną.

Šiemet ji baigė mokyklą. Tačiau dirbti nepanorėjo.

— Duokite man pažymėjimą, kad kolūkis išleidžia mane mokytis, — kartą pareiškė ji valdyboje.

Kolūkis nepatenkino šio jos prašymo.

Vėliau atėjo laiškas, kuriame buvo pranešama, kad ji, Jadvyga Ruseckaja, dirba vieno mūsų rajono klubo — skaitytoklos vedėja. Tačiau tai buvo netiesa.

Dabar Jadvyga gyvena Naujosios Vilnios rajone.

— Rado sau tinkamą darbą, mokosi neakivaizdiniu būdu, kartais atvažiuoja pas mus produktų, — vienu balsu užtaria dukrą tėvas ir motina.

3. Savi marškiniai arčiau kūno...

Antano Ruseckio asmeninis ūkis — nesiskiria nuo kitų. Šeima gyvena pasiturimai, kaip ir dauguma kolūkio šeimų. Ir gyvulių turi: karvę su telyčia, avių, kiaulių, paukščių.

— Dvi su puse tonos šieno šiems gyvuliams — tai visai nedaug, — paaiškina Antanas. — Dviejų birkavų į mėnesį reikiama. Stai ir skaičiuokite: gyvuliai stovi tvarte beveik septynius

mėnesius, kiekvienam mėnesiui — po 20 pūdų. Kur gi perteklius? Ten, — parodė jis ranka už lango, ir pradėjo pasaliuojančiame ežerėlyje, nenušienautų pievų, kiek kukurūzų suvyto laukuose, kiek mišinio gyvuliai sumindžiojo...

Jeigu visa tai surinktų ir išsaugotų, fermoms netrūktų pašaro, nereiktų nuskriausti mane, senj.

Kiekviename jo žodyje jaučiamas rūpinimasis savo asmeniškų gėrių. Gi visuomeniniu ūkiu, jo žodžiais, turį rūpintis kažkas „jie“, o ne Antanas Ruseckis.

4. Karti tiesa

Antano kaltinimai yra pagrįsti: daug trūkumų kolūkyje. Nuo to visuomeninis ūkis smunka, o ne stiprėja. Nekyla ir darbadienio svarumas. Teisėtai skundžiasi kolūkiečiai, kurie dirba daug, o už darbą gauna mažai.

Kame priežastys? Kodėl gaunasi taip?

— Dėl blogo vadovavimo, — sako vieni.

— Žema darbo drausmė, — priduria kiti.

— Maža darbo jėgos, — skundžiasi tretieji.

Kiekviename šių teigimų yra dalis tiesos. Su tuo sutinka ir Antanas Ruseckis. Nepripažįsta jis tik savo kaltės, nors kaimynai apie jo šeimą atsiliepia nepalankiai.

Savo asmeninius gyvulius jis pilnai aprūpino šieno. O visuomeniniai gyvuliai jam nerūpi.

Karštu darbymečiu — šienapiūtės bei rugiapiūtės metu — sąžiningi kolūkiečiai nuo ryto ligi vakaro plušo pievose bei laukuose. O septyniolikmetė Jadvyga Ruseckaja tuo metu slankiojo beieškodama „tinkamo“ darbo. Tėvas nesugėdino jos už dykinėjimą, nepriminė jai, kad ji yra daug skolinga kolūkiui, tarybinei valdžiai.

Stai ir dabar Jadvyga

bar svarbesnio darbo, kaip užbaigti kūlimą ir tinkamai pasiruošti pavasario darbams. Darbą būtina organizuoti taip, kad kuliamosios ir grūdų valymo mašinos dirbtų pilnu apkrovimu. Kartu su tuo atėjo laikas rimtai susirūpinti trąšų sukauptimo bei jų išvežimo darbais.

nesigėdina atvažiuoti pas tėvus lašinių, sviesto bei kitų produktų. Ir jai neateina į galvą, kad ji naudojasi ne tik tėvo bei motinos darbo vaisiais, bet ir viso kolūkio, kuriam padėti ji nenori, vengia.

Skaudu, kad darbščioje šeimoje išaugo tokia baltarankė. Kaltė, žinoma, tenka ir mokyklai. Bet argi tėvaj čia niekuo dėti?

5. Argi teisinga?

Nesiimame tvirtinti, kad vietinės valdžios atstovai pasielgė teisingai, atimdami iš Antano Ruseckio dalį jo savavališkai prišienauto šieno. Tačiau iš principo tai teisinga. Laikas sumažinti per didelį eilės „Garbingo darbo“ žemės ūkio artelės narių apetitą į visuomeninį turtą. Tiesa, nebūtina tai pradėti nuo Ruseckio. Reikia sudrausti Antaną Kukalį, kuris turi sukauptęs iš kolūkio pievų daugiau kaip 7 tonas šieno, o taip pat ir kitus savanaudžius kolūkiečius bei veltėdžius.

Na, o kaip su Antanu Ruseckiu?

Jis pretenduoja į teisę ilsėtis ir gyventi pasiturimai. Taj reikia suprasti taip: nebūtina pašukti jam pensiją, tačiau nuo dalyvavimo kolūkinėje gamyboje paliuosuoti jį, suteikti jam ne tik visas artelės nario teises, bet ir privilegijas: prisinešti kiek galės šieno, laikyti, kiek panorės, gyvulių, naudotis, kiek tinkamam, visuomeniniais arkliais... Darbingi artelės nariai privalo dirbti kolūkiui, o jam užteks ir to, kad dirbs „sau“.

Argi tai teisinga? Ne, neteisinga.

Laimingas gyvenimas, už kurį Antanas Ruseckis dėkoja tarybinei valdžiai, sukuriama bendromis visų mūsų visuomenės narių pastangomis. Tačiau kai kurie jo šeimos nariai nori būti tik visuomeninių gėrybių vartotojais, bet ne jų kūrėjais. Tokių žmonių, deja, pasitaiko dar nemaža. Jų veiksmams bei elgesiui reikia priešpastatyti moralines, ekonomines bei kitas kliūtis.

G. Černousovas

PASPARTINTI KŪLIMO IR SĖKLŲ SUPYLIMO TEMPUS!

Pranešimas

apie kūlimą ir vasarinių kultūrų sėklos supylimą rajono kolūkiuose 1958 m. gruodžio 1 d.

Eil. Nr.	Kolūkių pavadinimas	Plano vykdymas proc.		
		Iškulta grūdinių ir ankštinių	Supilta sėklų	Linų
1.	„Zemdirbio“	100,0	100,0	—
2.	„Tarybinio artojo“	84,7	90,0	40,0
3.	„Raudonojo Spalio“	61,1	46,7	—
4.	P. Cvirkos vardo	60,8	100,0	75,0
5.	„Bolševiko“	60,2	62,5	—
6.	„Lenino atminimo“	58,9	21,7	—
7.	J. Zemaitės vardo	57,8	—	10,0
8.	Kalinino vardo	55,5	118,8	100,0
9.	Puškinos vardo	55,5	22,0	—
10.	Stalino vardo	46,2	—	23,6
11.	„Pirmūno“	44,8	25,0	—
12.	„Garbingo darbo“	44,3	39,4	—
13.	„Stelmužės“	42,9	20,0	—
14.	„Naujo gyvenimo“	42,2	46,7	—
15.	„Pažangos“	39,7	—	—
16.	„Aušros“	39,7	46,7	—
17.	„Už taika“	39,3	36,3	18,1
18.	M. Melnikaitės vardo	35,8	110,0	71,4
19.	Čapajevos vardo	35,6	—	—
20.	Mičurino vardo	32,0	—	—
21.	Tarybų Lietuvos“	21,8	16,7	—
22.	Zdanovo vardo	—	—	—

TSRS CSV inspektorius

Zarasų rajonui

RAJONO kolūkiuose iki šiol neiškulta ir pusės derliaus. Nors prasidėjo žiema, bet kūlimo darbų tempai, kaip ir anksčiau, pasiliko labai lėti. Per praėjusią dekadą — nuo lapkričio 20 dienos iki gruodžio 1 dienos — rajone iškultas grūdinių bei ankštinių kultūrų derlius tik nuo 511 hektarų ploto. Paprastas aritmetinis pasiskaiciavimas rodo, kad vykdant kūlimą tokiais tempais darbas užsitęs dar 70 dienų. O to negalima prileisti. Dauguma rajono žemės ūkio artelių gali jau antrame gruodžio dešimtadienyje užbaigti šį darbą, o iki Naujų metų nė vienoje artelėje neturi pasilikti nė vieno neiškulto pėdo.

Kaip ir iki šiol, lėtai vyksta kūlimas Stalino

sėklininkystės kolūkyje, kur per 10 dienų iškulta javai vos nuo 23 hektarų ploto. Stovinėja kūlimo agregatai „Lenino atminimo“ žemės ūkio artelėje. Mažiau kaip nuo hektaro per dieną iškulia javų Ždanovo vardo, „Tarybų Lietuvos“ ir J. Zemaitės vardo kolūkiai.

Dėl uždelstų kūlimo darbų užtruks sėklų supylimas ateinantiems metams. Vien tik Puškino vardo žemės ūkio artelėje sudaryti reikiami vasarinių grūdinių kultūrų, linų, vienmečių bei daugiamečių žolių sėklų fondai. O tokie kolūkiai, kaip „Aušros“, Mičurino vardo, „Pirmūno“, iki šiol nepradėjo grūdinių kultūrų bei žolių sėklų fondų sudarymo, nepilnai apsirūpino bulvių sėkla. Laukininkai neturi da-

RASISTU „LOGIKA“

Dviems negrų berniukams grėsė linčo teismas po to, kai vieną iš jų pabučiavo maža baltoji jų draugė.

(Laikraštis „Niujork Post“).

Šią istoriją apie du negrų berniukus aš perskaičiau tarp margų laikraščių žinučių, atnešusių iš Amerikos Pietų atgarsius apie eilinį rasistinių obskurantų ir vandalų aktą. Perskaitęs nutariau papasakoti apie šį epizodą, nes jame atsispindi negrų liaudies gyvenimo dalelė ir ta slepianti atmosfera, kuri vadinama rasizmo dvasia.

Tai įvyko neseniai. Siaurės Karolinos valstijoje yra niekuo nepasizymjis nedidelis Monrojes miestelis. Gyvena jame ir baltieji ir negrai, ir suaugę ir maži. Suaugę dirba, o vaikai, kokios jie spalvos bebūtų, mėgsta žaisti.

Vaikiški džiaugsmiai ir vargai lydėjo ir dviejų negrų berniukų — devynečio Hanoverio Tompsono ir 8 metų Fazio Simpsono gyvenimą. Jie draugavo su

vienmečiais — baltųjų berniukų ir mergaičių būriu, kartu žaidė, kartu juokėsi. Žaidė ir kažin ar manė, jog staiga, kaip perkūnas iš giedro dangaus, virš jų galvų pakibs kažkas baisaus.

Viskas prasidėjo nuo to, kai mergytė, — pridursime iš karto: baltųjų tėvų duktė — gyvai pasakodama apie praėjusios dienos įspūdžius, išsitarė, kad žaisdama ji pabučiavo Hanoverį. Tuo ji smarkiai prajuokino vienmečių būrį. Jie paerzino ją ir netrukus viską pamiršo.

Apie savo išdaigą būtų pamiršusi, žinoma, ir mažoji mergaitė, jeigu nebūtų atsitikęs nelauktas jai dalykas.

— Kaip? — sušuko sukręsti tėvai.

— Pabučiavo negraž! — suspiegė įniršęs tėvas.

Ir užvirė kraujas Pietų plantatoriaus palikuoniui. Rasinė neapykanta užgniaužė viską — ir sveiką protą, ir išgarbinimą krikščioniškąją moralę, skelbiančią meilę artimui.

Griebęs ginklus, jis skelbtas nuosprendis —

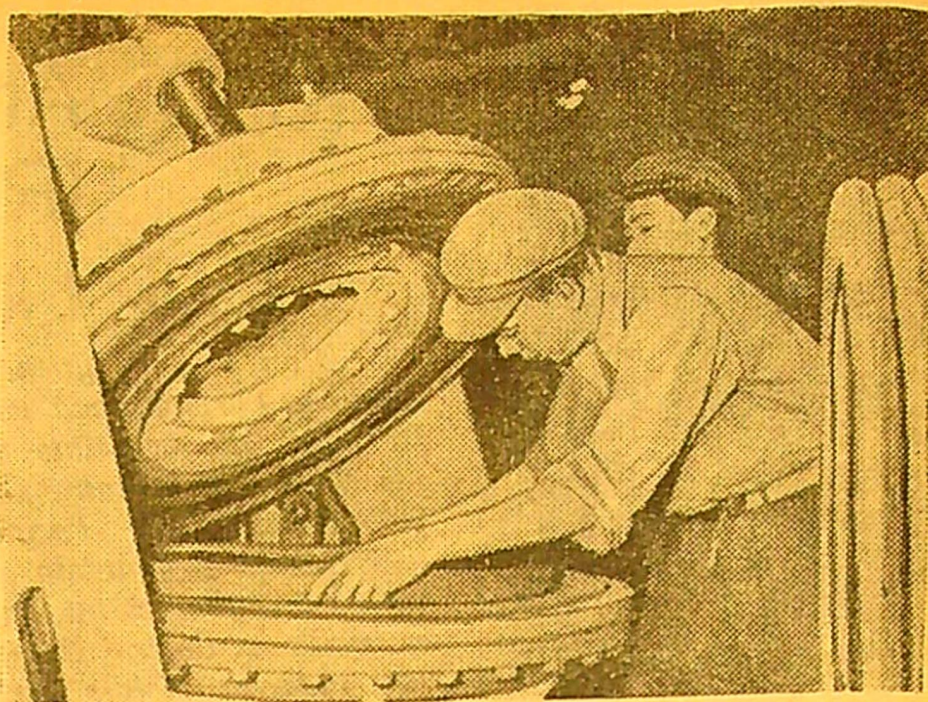
pasileido prie vaikų namo, grasindamas nušauti juos vietoje ir kartu atsiskaityti su berniukų tėvais. Susirinkusi įniršusi minia terorizavo kvartalą. Daugelis negrų šeimų visą vakarą bijojo žiebtį namuose šviesą. Kiti, jų tarpe Hanoverio ir Fazio motinos, bijodami linčiavimo, kažkur slapstėsi.

Niekas nežino, kas būtų įvykę, jeigu sunkvežimiais atvykęs didelis policijos būrys nebūtų pamėgęs vaikų „savo globon“.

Sešias paras išgaudintus vaikus be jokių kaltinimų išlaikė kalėjime. Norėdamas greičiau užtušuoti šią slykščią istoriją, miesto meras buvo linkęs pasiūlyti vietos negrų organizacijos vadovui „išieiti“ iš padėties — išsiųsti vaikus iš Monrojes miestelio. Tačiau iki to laiko jau padarė savo darbą nuolankūs Temidės tarnai. Devynmečiui Hanoveriui ir aštuonių metų Faziui buvo pateiktas kaltinimas... esą, jie norėję sąmoningai užpulti! Vaikams paskelbtas nuosprendis —

VIETNAMO DEMOKRATINĖ RESPUBLIKA. Valstybinėje padangų remonto dirbtuvėje Chanojuje baigtas įrenginių dviračių padangoms gaminti montavimas. Visus mechanizmus pristatė Kinijos Liaudies Respublika. Kinijos specialistai padėjo vykdant montavimo darbus. Dirbtuvės kolektyvas įsivaivien padangų traktoriams gamybą.

Nuotraukoje: dirbtuvėje. Vietnamo informacinė agentūra (TASS).

Tarptautinėmis temomis

TAIP SPREŠTINAS BERLYNO KLAUSIMAS

Lapkričio 27 d. Tarybų Sąjungos vyriausybė pasiuntė Jungtinių Amerikos Valstijų, Anglijos, Prancūzijos, Vokietijos Demokratinės Respublikos ir Vokietijos Federatyvinės Respublikos vyriausybės notas, kuriose nagrinėjama nenormali padėtis, susidariusi Berlyne dėl Vakarų valstybių politikos, ir siūloma taikiai sureguliuoti Berlyno klausimą.

Valdantieji Jungtinių Amerikos Valstijų, Anglijos ir Prancūzijos sluoksniai pažeidė jų ir Tarybų Sąjungos pasirašytas 1944 ir 1945 metais sutartis dėl bendros politikos pokario Vokietijoje, ir visų pirma Potsdamo susitarimą, kuriame numatoma panaikinti militarizmą ir nacizmą Vokietijoje ir ją vystyti kaip vieningą, taikingą ir demokratinę valstybę. Vakarų valstybės iki šiol šių susitarimų pagrindu tebeokupuoja vakarinę Berlyno—Vokietijos Demokratinės Respublikos centre esančio miesto ir jos sostinės — dalį. Jie pavertė Vakarų Berlyną savos rūšies valstybe valstybėje ir įsteigė jos teritorijoje daug šnipų ir diversijos centrų, dirbančių ardomąjį darbą prieš Tarybų Sąjungą, Vokietijos Demokratinę Respubliką ir kitas socialistines šalis.

Tarybų Sąjunga negali toliau sutikti su tokia Vakarų Berlyno padėtimi, kuri daro žalą socialistinių šalių saugumui. Dėl to mūsų vyriausybė pareiškia notose esanti tos nuomonės, kad sąjungininkų susitarimai dėl Vokietijos ir Berlyno okupavimo zonų jau nebegalioja. Nurodydama, kad būtina padaryti galą okupaciniam režimui Berlyne, Tarybų Sąjungos vyriausybė savo ruožtu nutarė šiuo tikslu imtis priemonių. Mūsų vyriausybė notoje Vokietijos Demokratinės Respublikos vyriausybei siūlo surengti abiejų šalių derybas dėl priemonių okupacijai mieste likviduoti. Tarybinė vyriausybė yra tos nuomonės, kad teisingiausiai šį klausimą išspręsti galima sąjungos vakarinę Berlyno dalį su rytine dalimi, ir Berlynas tuo būdu taptų vieningu miestu, priklausančiu Vokietijos Demokratinėi Respublikai. Tačiau Vakarų valstybės priešinosi tam. Todėl Tarybų Sąjunga pasiūlė notose kitą kelią Berlyno klausimui išspręsti. Ji siūlo paversti Vakarų Berlyną savarankišku politiniu vienetu — laisvu miestu, kurio teritorijoje nebūtų jokių ginkluotųjų pajėgų. Laisvas Vakarų Berlynas galėtų turėti savo vyriausybę ir pats tvarkytų savo reikalus.

Mūsų vyriausybė savo notose pasiūlė suinteresuotoms valstybėms pradėti derybas dėl laisvo Vakarų Berlyno miesto nuostatų paruošimo.

Tarybų Sąjungos pasiūlymai taikiai išspręsti Berlyno klausimą atitinka taikos stiprinimo, Europos ir viso pasaulio saugumo interesus.

N. Cigiris

Sekantis „Pergalės“ numeris išeis š. m. gruodžio 9 d.

Redaktorius H. JURSYS

Stelmužės mokytojų kolektyvas reiškia gilią užuojautą mokyklos direktoriui Vladui LUMBEI ir artimesiems dėl jo brangaus tėvelio mirties.

Varinė saga

L. OVALOVAS

Romanas

(Tęsinys iš 141 numerio). Smitas pavaikštinėjo išilgai namo, pažūrėjo į viršutinio aukšto langus ir pridėjo prie lūpu kažkokį tamsų daiktą (aš pradžioje net nepastebėjau kas ten buvo), valandėlę pastovėjo tylėdamas ir staiga pasigirdo švelnus pratėtas garsas.

Tai buvo paprasta lūpinė armonikėlė!

Smitas sugrojo tik viena muzikalinė frazė ir nutilo, vėl pažūrėjo į viršų ir pasišlėpė šėšėlyje...

Tuo metu kažkur iš tamsos pasigirdo liūdnos dainos garsai...

Tai buvo keista melodija, tur būt kokia nors meksikiečių arba indėnų daina, kuria Smitas seniai, seniai girdėjo kažkur prerišose, ir los išpildymas bylojo apie paprastą atlikėjo talentą.

Svelni ir graudi melodija liejosi, kaip sidabrinis upokšnis, išsiliejo išilgai gatvės, kilo aukštyn, tirpo nakties danguje. Dainelė kvietė, žavėjo, šaukė...

Tur būt dresiruotojai savo dūdeliu garsais panašiu būdu užkeri gyvates. Matyt, šis palyginimas atėjo man į galvą vėliau, tuo momentu aš negalvočiau apie jokių dresiruotojų — mane pati buvo užkerė šitie garsai.

Tačiau šioje melodijoje buvo ir kažkas erzinančio, kažkas pavojingo...

Atsargiai atsidarė kai kuriu butu langai, kažkas žvilgtelėjo, atsidarė langas ir penktame aukšte ir Edingeris (neabejoju kad tai jis), skatinamas, matyt, dar profesionalinio smalsumo, iškišo galva pro langą...

Birbynė atliko savo vaidmenį, gyvatė iškišo galva iš krenšio!

Tur būt dar atidžiau, negu aš, visa tai sekė Klarensas Smitas...

Jis staiga pasirodė iš tamsos: galima sakyti pasirodė scenoje...

Aš ne meistras aprašyti efektingas scenas, bet viskas įvyko, kaip amerikietiškuose filmuose; tur būt savo gyvenime Smitas prisizūrėjo daug šių filmų. Ir nors tam, kas vyko toliau, aprašyti reikėtų nedaugiau minutės, iš tikrų

ju visa tai įvyko dar greičiau.

Dainelė artėjo prie manes — jos atlikėjas beveik demonstratyviai praėjo gatve prieš namą, kuo dar labiau sukėlė savo negausių klausytojų smalsumą. Jis net lvg nusilenkė Edingeriui, vėl pridėjo armonikėlę prie lūpu ir užgrojo greitai, linksma ir, sakytčiau, pajuokiamą melodiją, priėjo prie skvero grotu ir staiga dingto tankios guobos šėšėlyje...

Tur būt, Edingeris supyko, kad kažkas driso sutrukdyti jam ramybę. Jis persisvėrė per palangę ir kažka riktėlyje, įsižiūrėdamas į tamsą...

Ta akimirka Smitas atsirėmė nugara į medžio kamieną, pakėlė ranka, ir aš išgirdau prisplopinta riksmą...

Tačiau šūvio negirdėjau...

Ponas Gonzalesas naudojasi begarsiu pistoletu. Stai kada supratau mano pasivaikščiojimo su ponu Jankovskaja Dauguvos pakrantėje kai kuriuos paslaptinius momentus...

Tuoju po riksmo viršuje pasigirdo garsus moters klyksmas.

Artistui reikėjo pasitraukti iš scenos. Jis tai ir padarė.

Aš irgi paskubėjau pasprukti iš skvero į artimiausią gatvę.

Namie Zeleznovas laukė manęs sugrįžtant.

— Na, kaip? — paklausė jis.

— Tvarka. — atsakiau aš. Rytą Zeleznovas atnešė leidžiamo Rygoje vokiečių okupacijos metais laikraščio „Tevijos“ numerį.

Laikraštys buvo išspausdintas trumpas pranešimas, kad gestapo viršininkas obergruppenfiureris Edingeris didvyriškai žuvo vykdydamas

tarnybines pareigas...

Vakare visoje Rygoje buvo kalbama, kad Edingeris asmeniškai vadovavo likviduojant pagrindinį antifasistinį centras ir jį užmušė tūla Lili Leben, kaip paaiškėjo esanti vokiečių komunistė, kuria specialiai pasiuntė į Rygą teroristiniams aktams atlikti, ir kuri, prisidengusi artiste, gudrumu įsigijo obergruppenfiurerio pasitikėjimą...

Iškilmingos laidotuvės įvyko po dvienu dienu.

Pirmą kartą savo gyvenime ponis Edingeris verkė, neprašydama vyro leidimo. Himleris atsuntė jai užuolautos telegramą, o karinis orkestras sugrojo prie obergruppenfiurerio kapo „Sargyba prie Reino“.

Kai susitikau po to su Jankovskaja, ji paklausė: — Jūs patenkintas?

— Aš, žinoma, džiaugiuosi, kad išvengiau pavojiaus. — atsakiau aš. — Tačiau dar nežinau, kas laukia manes ateityje.

— Viskas bus gerai. — nuramino mane Jankovskaja. — Greit atvažiuos Polmanas.

— O koks jis? — paklausiau aš.

— Tai mūšiškas. — pasakė Jankovskaja. — Jis yra blaivas proto ir, svarbiausia, — moka vertinti draugus ir daryti jiems paslaugas.

15. KAKTUSŲ SEŠĖLYJE

Ponas Vilhelmas fon-Polmanas nedelsdamas atvyko į laisvą vietą; jeigu profesorius Greneris neturėjo galimybės pašalinti Edingerį, tai užteko jo įtakos, kad pasiektu Polmanui paskyrimą.

Grenerio bute aš susipažinau su nauju gestapo viršininku praėjus dienai ar dviem po jo atvykimo.